

burde forsømme det allersidste Middel, som er tilbage, nemlig at indstille den Indstilling, det har gjort, til Dom og Afgjørelse i selve Thingene. Det er dette, som jeg tillader mig at gjøre paa Fællesudvalgets Flertals Vegne, og jeg tillader mig at opfordre samtlige Medlemmer til dog i denne Sag endnu engang at overveie, at Vedtagelse af det af Landsthinget opstillede Forslag er for Folkethingets Vedkommende den eneste Maade, hvorpaa det i dette Dieblis kan bidrage til, at vi overhovedet faae en Finantslov, og at Fortættelsen af disse Forslag fra Folkethingets Side umuliggjør en Finantslov. Jeg tillader mig at opfordre de Herrer til at overveie dette endnu engang; dette er den eneste Vej, som staar tilbage for at undgaa den Konflikt, som i Fremtiden — saaledes som den høitærede Conseilspresident meget rigtig sagde — ikke vil være mellem Folkethinget og Regjeringen, ikke vil være en Konflikt om de enkelte Spørgsmaal, som vi ere uenige om, men vil være en Konflikt mellem Rigsdagens to Thing, en Konflikt om Spørgsmaalet, om det ene Thing har Ret til at fordrø, at det har ubeløkkende Indflydelse paa Finantsloven, eller ikke, eller om det ikke er ved gjensidig Imødekommelse, at man skal fremme ogsaa denne Sag. Det er den eneste Vej, ad hvilken denne Konflikt mellem Rigsdagens to Thing kan undgaaes og om denne Konflikt, som jeg antydede, burde det med Sikkerhed kunne siges, at der er Ingen, der kan overse hverken dens Udstrækning eller dens Virkning, og det er sikkert, at der er ingen af Statens og Befolkningens Interesser, der vil vinde under den, men det er lige saa sikkert, at mange af dem vilde tabe. Jeg tillader mig hermed at afslutte de Udtalelser og Denstillinger, som det er mig overdraget at gjøre lige overfor Thinget.

S. C. Nyholm: Det er desværre ikke saa sjældent, at der nedsettes Fællesudvalg i den danske Rigsdag, men sjældnere er det dog, at der fremkommer mere end to forskjellige Indstillinger fra et Fællesudvalg. Naar ikke destomindre et Mindretal i Fællesudvalget, bestaaende af en æret Landsthingsmand og mig, har tilladt sig at fremkomme med en særlig Indstilling og de dertil hørende Endringsforslag, som vi haabede skulde have kunnet danne en Mægling i denne Strid, saa have vi gjort dette, fordi det forekom os, at Stillingen i det Hele taget var noget særlig. Det er jo nemlig ikke store Principspørgsmaal eller store Summer, som Kampen her dreier sig om, og da vor Grundlov jo i det Hele peger hen paa Imødekommelse, samt da vi have troet at turde forudsætte som noget temmelig Givet, at naar vi ikke denne Gang kom til en Overenskomst under denne Konflikt om disse smaa Spørgsmaal, saa vilde det stille sig meget usikkert, hvornaar vi i det Hele vilde naae til et Resultat, og hvornaar

vi i det Hele vilde komme til en Overenskomst derom. Naar dertil endvidere kommer, at der fra forskjellige Sider er blevet rettet indtrængende Opfordring til os om at stille et Forslag, hvorom de Herrer, som ikke fuldt ud kunde tiltræde enten Flertallets eller Mindretallets Indstilling, kunde komme til at afgive deres Stemmer, saa have vi anset det for at være usvarligt, om vi ikke vilde fremkomme med et saadant Forslag, selv om vi ikke selv i Et og Alt kunne samstemme med Tanken i det. Jeg skal nu saa villig som Noget indrømme, at det er Ministeriet, som har Skylden i den nuværende Konflikt. Ministeriet har søgt at fremtvinge unødvendige Bevillinger paa Finantsloven ved Landsthingets Hjælp, søgt at tvinge Folkethinget til at bevilge Summer, som Folkethinget ikke har villet bevilge. Deri ligger der jo allerede en Sagen efter en Konflikt, og naar saa endvidere Ministeriet, i Stedet for at søge at faae dette Spørgsmaal løst allerede forrige Gang, hvilket efter min Mening vistnok vilde have været saare let, desform Ministeriet dengang havde forsøgt det fuldt ud, har valgt den saare uheldige Fremgangsmaade at opløse Folkethinget og at sende det hjem med den Hilsen, som vi jo Alle kjende, saa vil jeg tillade mig at spørge, om man da ikke deri maa se en Berettigelse til en forøget Modstand mod en Overenskomst, og om man ikke deri maa se et Tegns paa, at det nu er meget vanskeliggere at faae den Overenskomst istand, som jeg netop fra mit Standpunkt saameget har ønsket i denne Sag. Jeg siger derfor: Folkethingets Stilling er suldbommen ren og klar. Folkethinget har tilbudt Ministeriet en rigelig Finantslov, og Modstanden nu er derfor saameget desto mere naturlig og et Forlig saa meget desto vanskeliggere i dette Dieblis. Naar jeg altsaa nu gaar til at anbefale et Overenskomstforslag, saa er det paa ingen Maade for at hjælpe Ministeriet ud over den uheldige Konflikt, hvori det har bragt sig selv og os Andre, men fordi det er min og min ærede Kollega's Mening, at naar Folkethinget kan naae en Overenskomst uden at træde sin Værd og sine Principer for nær, saa maa det langt hellere foretrække dette, fremfor at kaste os ind i en Kamp, hvis Følger Ingen kan forudsæ, en Kamp, som saare let kan komme til at give os Udseende af at drive politisk Pindehuggeri, og som ikke kan Andet end virke ødelæggende paa Rigsdagens Arbejde, virke, om jeg saa maa sige, demoraliserende i politisk Henseende overfor Folket, og stille os Alle, mine Herrer, i et saare uheldigt, for ikke at sige latterligt Uds overfor Udblandet. Derfor er det, at vi have tilladt os at stille vort Mæglingsforslag, haabende, at det skulde blive muligt at faae en Overenskomst istand paa disse Punkter. Det var vor Mening, at det vilde være langt heldigere og fornuftigere, om Oppositionen i Folkethinget — som jeg vil tillade mig at kalde